

JEDNOROŽCI • NEPŘÍTOMNÍ PŘÁTELÉ • ZÁKLADNA
SPÁČŮ • KULT ČERVA • NEZBYTNÝ KONTEXT •
ZNAMENÍ ČERVA • GIGANTOPITÉKUS, NEBO CO •
ROZCESTÍ

Tak daleko jsem se dostal, a skoro nic z toho není.

Tohle zapisuji jiskřivým perem do zápisníku, který jsem našel v hromadě trosek, které bývaly dvoupodlažním domem. Z obálky zápisníku se na mě radostně zubí blyštivý jednorožec se znepokojivě lidskýma očima a zhruba polovina stránek je plná čmáranic růžovým a rudým inkoustem. Slova samozřejmě neumím přečíst, protože můj lingvistický virus zvládá pouze mluvenou řeč, ale je naprosto jasné, o co se jedná: tohle byl deník, zřejmě nějaké mladé dívky nebo nějakého místního ekvivalentu. (Poslední stránky jsou zaplněné hůlkovým písmem a mnoho slov je podtržených. Majitel možná věděl o blížící se válce. Nebo to zdůraznění znamená něco úplně jiného.) Pisatel naštěstí používal pouze první stránku každého listu, takže jsem deník otočil nohama vzhůru, a ejhle, měl jsem zápisník plný prázdných stran.

Míval jsem úžasný digitální deník. Tenký, vodotěsný a s nekonečným množstvím rolujících „stránek“, které bych za celý život nedokázal popsat. Do deníku jsem mohl psát perem, špičkou prstu, nebo jenom diktovat a sledovat, jak se má slova objevují v tištěné podobě (tedy až poté, co mi můj přítel Vicki ukázal, jak takovou funkci zapnout). Tam jsem popisoval svoji cestu po více než tisíci světech, svá dobrodružství, prohry (nespočet) a triumfy (těch bylo mnohem méně a z dlouhodobého hlediska byly zřejmě bezvýznamné). Teď je ten zázračný zápisník ztracený.

Stejně jako já.

Zdaleka nejsem schopný zrekapitulovat vše, co se událo od mého posledního zápisu. Dokonce si ani netroufám popsat období od útoku na Základnu Spáčů, kdy jsem byl opět vržen do osamělé nezměrnosti multiverza. Ale předkládám alespoň stručný souhrn pro případ, že by zápisník někdo někdy našel a četl.

Jmenuji se Zaxony Dyad Euphony Delatree. Narodil jsem se v místě zvaném Hájemství Sfér a Harmonií, kde jsem pracoval jako harmonizátor oddaně pomáhající lidem nalézt naplnění jejich životů, které by zároveň přispělo ke zdokonalení společnosti jako celku. Když mi bylo dvacet dva let (asi tak před čtyřmi roky, i když z důvodů, které budou brzy zřejmé, je obtížné sledovat narozeniny), usnul jsem jednoho večera ve své posteli a probudil jsem se na neznámém a nepřátelském světě.

Od té chvíle tak probíhá můj život. Když usnu nebo z nějakého důvodu ztratím vědomí, opustím vesmír, v němž se nacházím, a probudím se někde jinde. Občas otevřu oči ve městě nebo v zahradách, jindy na poušti, v tundře nebo v džungli, někdy na kosmické stanici, v jeskyni nebo v podmořské kopuli. Ocítl jsem se na světech obydlených lidmi na všemožných úrovních kulturního vývoje, od lovců a sběračů až po technologické utopie, i na světech obývaných inteligentními entitami, které už nejsou lidmi, nebo jimi ani nikdy nebyly. Tím říkám, že jsem nikdy neskončil na *zcela* náhodném místě. Nikdy jsem se neocítl ve vesmírném vakuu, na světě s jedovatou atmosférou nebo s tak vysokou teplotou, že by se tavilo olovo. Lidé s mým postižením (ano, jsou i další) nikdy necestují do reality, která je nepřátelská naší formě života, i když nemusí být vždy příjemná. Ta schopnost má v sobě jistý prvek sebezáchovy.

Přesto se často objevím na pustých a zdevastovaných místech, jako je toto... ačkoli jen zřídka na světech, kde k devastaci došlo před tak krátkým časem. Za rozbitými okny se venku stále snáší popel.

Má to i výhody. Potížím mohu vždycky uniknout tím, že prostě usnu... ale problém je v tom, že se nemohu vrátit ve svých stopách. Nemohu se vrátit na světy, na nichž jsem už byl, protože ta síla ve mně hledá něco nového a stále mě žene na dosud nepoznané světy. Tak vypadal můj život celé roky. Potom jsem poznal spolek, který si říká Spáči. Ti vyvinuli technologii, která díky speciálnímu vozidlu umožňuje poutníkům vracet se na světy, které už dříve navštívili. Něco takového dokáže změnit život. Celý *svět*.

Bohužel nedlouho poté, co jsem se setkal se Spáči, se všechno zhroutilo a já jsem opět bez přátel a sám, vržený do multiverza, pěší, mohu jít pouze vpřed a nemohu se vrátit. (Obvykle se snažím zachovat si optimismus, ale jsem špinavý, hladový a osamělý, takže nemám právě nejlepší den.)

Od chvíle, kdy jsem získal svoji schopnost, jsem byl na spoustě světů. Tenhle má myslím číslo tisíc tři sta pět, plus minus. Vedl jsem si pečlivé záznamy, ale od posledního zápisu jsem velice rychle prošel mnoha světy. Některé byly docela příjemné, jiné ne. Také mě rozptylovalo několik úžasných odhalení a líbání mé dávno ztracené životní lásky, která je (jak jste si asi povšimli) od té doby opět ztracená.

Během svých cest jsem na světech technologicky ještě mnohem vyspělejších, než byl můj rodný, přišel k několika užitečným vylepšením. Tím prvním, a naprosto nejdůležitějším, je lingvistický virus, který mi umožňuje porozumět

většinu mluvených jazyků a konverzovat v nich za předpokladu, že můj řečový aparát dokáže vytvořit potřebný zvuk. Poměrně nedávno jsem podstoupil strukturální úpravu mozku, která mi umožňuje zůstat vzhůru libovolně dlouhou dobu. Musím sice odpočívat, ale je to něco jako... vypnutí, kdy spí jenom jedna mozková hemisféra, jak to při dlouhých přeletech dělají někteří stěhovaví ptáci. Pochopitelně při tom nesním, ale od doby, kdy tohle všechno začalo, se mi tak jako tak nic nezdá. Schopnost zůstat vzhůru, jak dlouho chci, nesmírně zlepšila můj úděl. Předtím jsem nedokázal setrvat na jednom světě déle než pět nebo sedm dní, než mě spánek odnesl pryč, a i to navíc jen díky drastickým dávkám stimulantů.

Tyto procedury, spolu s jistými meditačními technikami, mi také umožňují usnout na povel. Pokud jsem dříve chtěl okamžitě opustit nějaký svět, musel jsem se spolehnout na rychle působící sedativa, která z hlediska dlouhodobého zdraví nejsou žádnou výhodou. Teoreticky jsem se díky svým novým schopnostem mohl usadit na nějakém hezkém místě a jenom se vyhýbat nečekanému poranění hlavy. Prakticky jsem byl ale od útoku na Základnu Spáčů na útěku a odtržený od svých přátel.

Ach, ano, umím si udělat přátele. Když mi někdo usne v náručí, může se mnou putovat na nové světy... pokud neztratím vědomí bez něho nebo se nerozhodne zůstat. Moje přítelkyně Minna, která o biologii ví mnohem víc než kdokoli, s kým jsem se kdy setkal, našla způsob, jak moji schopnost napodobit, a to jí umožňuje putovat se mnou, dokonce i když *neusneme* spolu... ale od toho dne, kdy padla Základna Spáčů, jsem ji už neviděl. Doufám, že je naživu. Že je někde tam ve spleti světů a stejně jako já bojuje za to, čemu

věří. Víím, že se možná už nikdy nesetkáme. Nevzdávám se naděje – v minulosti mě dokázala překvapit –, ale zatím si nemohu dovolit ten luxus dělat si s tím starosti. Soustředím se na jiné věci. Samozřejmě na přežití, ale přežití samo o sobě nestačí. Všechno jde lépe, když máte nějaký cíl.

Býval jsem štvancem. Někdo, kdo mi chtěl ublížit, mě pronásledoval multiverzem. Moc se mi to nelíbilo. Tentokrát jsem to ale já, kdo vyrazil na štvanici. Jdu po těch, kteří zničili Základnu Spáčů, místo, které se mohlo stát mým novým domovem. Odtrhli mě od mých přátel. Od Vickiho, Minny, Winsoma, Torose, Sorlyna, Poutníka... a Any. Především od Any. Nalézt ji jednou bylo úžasné. Nalézt ji podruhé byl zázrak. Víím, že nemohu očekávat, že ji najdu znovu.

Toros, vůdce Spáčů, mluví o našich nepřátelích jako o Kultu Červa. Něco málo o něm vííme; jeho příslušníci dovedou putovat multiverzem stejně jako my. Také tím prokletím infikují jiné lidi. (Mě také nakazili, byť nepřímo.) Příslušníků kultu je mnoho – nevííme kolik – a jsou organizovaní. Máme za to, že známe jejich cíl: rozervat předivo multiverza, což znamená zničit *všechno*. Ale nevííme proč. Toros mi řekl, že všechny pokusy o výslech selhaly, především proto, že neexistuje žádný společný jazyk.

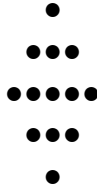
Ale já se dorozumím jakýmkoli jazykem. Pronásleduji je, abych kult vystopoval až k místu jeho původu. Když poutníci – příslušníci kultu nebo já – procházejí multiverzem, zanechávají za sebou stopy, praskliny v předivu časoprostoru, které Spáči umějí odhalit. Říkáme jim červí stopy, protože vypadají jako tenké, klikaté organické čáry ve vzduchu – jako těla červů nebo jejich chodbičky. Prostému oku jsou neviditelné, ale já je vidím.

Spáči mě naučili sledovat tyto rány v realitě. Vidím svoji vlastní stopu, která se za mnou táhne – je nepříjemné na to jenom pomyslet, jak se za mnou odvíjí ve výšce hrudi s každým krokem, který udělám –, ale nemohu ji sledovat, protože se nedokážu vrátit zpátky. Zato sledovat stopu někoho jiného mohu. (Pokud neprochází světy, které jsem už navštívil dříve, ale vzhledem k nesmírnému počtu světů je to velice nepravděpodobné.) Jak můžu při nekonečných rozloách multiverza vůbec doufat, že skončím na tom správném místě? Spáči zjistili, že poutníci mají přirozený sklon sledovat již existující prasklinu na svět, který už předtím někdo navštívil. Stejně jako řeka si vytváří koryto v místech nejmenšího odporu. To vysvětluje, proč mě Lektor, můj starý přítel proměněný v Nemesis, dokázal kdysi tak vytrvale sledovat ze světa na svět. Stejným způsobem teď sleduji kult. Když usnete pod koncem červí stopy, *vždycky* skončíte na druhém konci téže stopy.

Podle Torose má sledování červí stopy výhodu také v tom, že méně poškozuje předivo reality – cestujete existující prasklinou, takže nevytváříte novou. Doufám, že je to pravda. Už jsem byl na tolika světech. Nadělal jsem tolik škody, přestože jsem nechtěl nic jiného než pomáhat.

Po útoku na Základnu Spáčů jsem se osamělý toulal ze světa na svět, dokud jsem nenašel stopu. Přesněji řečeno čerstvou mrtvolu na pustém a zřejmě neobydleném světě. Byl to humanoid oblečený v nesourodém oděvu a s batohem se zásobami k přežití. Červí stopa ve vzduchu nad ním dokazovala, že se jedná o poutníka. Soudě podle zvratků vedle něho a pěny u úst snědl něco jedovatého. Pokud jde o konzumaci rostlin na cizích světech, není opatrnosti nikdy zbyť.

Prohlédl jsem tělo a na jeho boku jsem našel značku ve tvaru diamantu, složenou z teček a patrně vypálenou horkým železem:

Zamnul jsem si hrudník těsně nad srdcem. Spáči té značce říkali znamení červa, a přestože s jistotou nevěděli, jestli ji má každý příslušník kultu, měli ji všichni ti, které jsme zatím chytili. Vytetovanou, vypálenou nebo vyřezanou. Poznám jsem tedy, že to není žádný bezděčný poutník jako já, ale příslušník Kultu Červa.

Vymyslel jsem plán a okamžitě podle něho začal jednat. Věděl jsem, kde příslušník kultu skončil, rozhodl jsem se tedy, že zjistím, odkud přišel. Od té chvíle metodicky sleduji jeho červí stopu ze světa na svět. Nakonec se dostanu na místo, odkud přišel, na domovský svět Kultu Červa.

Na tom Spáči pracovali před útokem – snažili se vysledovat kult k jeho kořenům. Přepadení Spáčů nemuselo znamenat, že je to špatný plán. Naopak mohlo potvrzovat, že jde o *skvělý* plán, když se kult uchýlil k takové míře násilí, aby jej překazil. Pokud přežili i ostatní, Minna, Vicki a Poutník, Sorlyn a Ana (moje Ana)... pak možná sledujeme různé stopy zanechané různými lidmi, členy kultu nebo oběťmi, jako jsem já, a možná... možná... vysledujeme ty stopy k jejich společnému počátku. Najdeme místo vzniku kultu. Zjistíme, proč chce zničit multiverzum. A najdeme způsob, jak to zarazit.

My. Jaké nádherné slovo. Doufám, že to opět bude „my“ namísto pouhého „já“. Doufám, že moji přátelé tam někde stále jsou, naživu, a dělají svoji práci.

Doufám, že je znovu uvidím.

Omlouvám se. Bylo toho trochu moc najednou. Teď se pokusím víc soustředit na aktuální situaci. Deník jsem začal psát jako vědecké záznamy mého putování, ale brzy jsem se v něm začal zamýšlet nad svými zážitky, vytvářel jsem si přehled, dával dohromady vědomosti a v širším měřítku se snažil přijít na to, co se to u všech všudy děje a co s tím budu dělat. Zároveň, jak jsem předvedl výše, je to velice laicíná a jen okrajově účinná forma terapie.

Je opravdu příjemné zase držet v ruce pero, byť přerostlé a s blyštivým růžovým inkoustem. Vyhybat se sežráním hladovým monstrem, nezemřít podchlazením nebo se bránit vykuchání nějakým cizím vědcem jsou věci, které vás snadno rozptýlí. Psaní zápisků mi připomíná, že kromě prostého přežití mám ještě jiné poslání. To je milé.

Takže. Probudil jsem se tady, na světě tisíc tři sta pět (přibližně), pod pódiem v nějakém parku, a když jsem vylezl ze směsi suchého listí a hlíny, první, co jsem uviděl, byl veliký zahradní altán. A ten altán hořel. Náměstí bylo celkově ve špatném stavu. Zem byla rozrytá způsobem, který prozrazoval, že tudy nedávno projely tanky nebo něco podobného, ale žádné tanky nebyly v dohledu a nebyla zde ani žádná těla, což byla příjemná změna. Obloha zčernala kouřem a polední slunce (zatím jenom jedno) bylo přes tmavý příkrov sotva vidět.

Opatrně jsem se plížil a měl jsem oči na stopkách, jestli nezahlédnu nějaké vojáky, ale bitva se už zřejmě přesunula

jinam. Neslyšel jsem žádnou střelbu, výbuchy, dupot nohou ani křik, takže jsem se postupně uvolnil. Na očích jsem měl kulaté brýle se speciálními čočkami, jimiž jsem viděl stříbrnou stuhu červí stopy mrtvého příslušníka kultu, která začínala kousek pod úrovní mých očí a vinula se do dálky. Budu muset kus pěšky a přitom bych mohl nabrat nějaké zásoby.

Na žerdi nad vysklenou výlohou obchodu schlíple visel černo-stříbrný prapor plný děr po kulkách. Vstupní dveře byly vysoké čtyři metry, a jak jsem se tak rozhlížel, došlo mi, že všechno kolem mne je přibližně v dvojnásobku běžného lidského měřítka. Vlezl jsem do výlohy, dával pozor na střepy a prohrabával jsem zboží. Do plátěného batohu jsem si nacpal několik obrovských konzerv jídla a sáčky se sušeným masem (časem se naučíte nepátrat po jeho původu). Oblečení bylo rozhodně určené pro humanoidní tvory, i když obrovských rozměrů – možná se vyvinuli z gigantopitéků, nebo něčeho takového. Už jsem viděl podivnější věci. Toužebně jsem hleděl na polici s botami, protože ty moje se už začínaly rozpadat, ale i ty nejmenší pro mě byly příliš velké.

Ven jsem vylezl opět výlohou a sledoval jsem červí stopu. Spáči odhadují, že každá větev multiverza je přímo spojena s nejméně třemi nebo čtyřmi dalšími větvemi, a někdy i více. Je to jako místnost se spoustou dveří vedoucích do dalších pokojů se spoustou dveří a tak dál a dál. Záhadou ale stále zůstává, proč skončíte na určitém světě, a ne na jiném, když putujete bez pomoci praskliny. Je volba cíle naprosto náhodná? Je to podmíněno tím, na kterém místě – geograficky – na předchozím světě usneme? Ostatně proč se na jakémkoli světě probudíme na určitém místě – řekněme na náměstí, a ne na prázdné parcele někde na okraji města, nebo na pusté poušti na opačné straně *planety*?

Někteří Spáči si myslí, že svůj cíl můžeme zvolit podvědomě. Například když si urputně přejeme ocitnout se ve městě, zvýšíme svoji šanci dostat se na rozvinutý svět, pokud je takový svět v dosahu. Tu teorii zřejmě nelze nijak potvrdit, ale občas se díky ní přece jenom cítím o něco lépe.

Je samozřejmě možné, že přilehlých světů je víc než tři nebo čtyři – mohou jich být desítky, stovky, tisíce. Tyhle další světy ale nejsou vhodné pro přežití myslících bytostí, proto jsou pro nás uzavřené. Toros si myslí, že mnoho, možná většina světů v multiverzu je bez života, nebo založená na základních fyzikálních zákonech, které jsou s životem neslučitelné. Mívám závat, když se snažím představit si tu nezměrnost, proto se snažím soustředit na to, co je přímo přede mnou.

Sledoval jsem červí stopu ven z města a dál po dlážděné cestě táhnoucí se mezi poli. Vždycky hledám důkazy přítomnosti své kořisti a doufám, že po ní zůstalo něco, z čeho poznám její motivaci nebo se dozvím něco o jí podobných. Jediné, co jsem zatím občas našel, byly papírové obaly od jídel z jiné reality nebo zbytky ohniště. Žádné almanachy kouzel vázané v lidské kůži, ručně psané manifesty o anihilaci reality nebo zvukové záznamy maniakálního smíchu.

Neviděl jsem žádné ptáky, na cestě nebyla žádná vozidla ani lidé, ale v dálce jsem zahlédl sloupy kouře a jednou i ohnivě tornádo, které se naštěstí ode mě vzdalovalo. Nakonec se cesta stočila k rozsáhle poničené satelitní rezidenční čtvrti – domy (všechny ve dvojnásobném měřítku lidských) byly zbořené, vypálené, s velkými zubatými dírami ve střechách. Na ulicích ležela převrácená obrovská vozidla a stoupal z nich kouř. Zplihle tu visely další vlajky plné děr po kulkách. Nebyli tady žádní lidé, ale předpokládal jsem, že někteří by se mohli schovávat ve zbytcích budov. Neviděl

jsem ani žádné mrtvoly, což bylo zvláštní. Podařilo se lidem utéct? Byli evakuováni? Zajati? Byl ten popílek, který se snášel z oblohy, zbytkem zdejších obyvatel rozložených nějakou energetickou zbraní? Byl jsem zvědavý, ale musel jsem přijmout skutečnost, že se to zřejmě nikdy nedozvím. Záhady prostě patří k mému stavu.

Sledoval jsem červí stopu do dvoupodlažního domu. Jednu stranu měl pobořenou, ale zbytek držel víceméně pohromadě. Stopa vedla do hlavních dveří, potom zahrnula do kuchyně (někdo tady hledal zásoby) a pak mizela na schodišti do patra. Vyšel jsem po schodech a následoval to stříbřité vlákno až na jeho konec v dětském pokoji, i když podle velikosti nábytku muselo být dítě veliké nejméně jako já. Také jsem našel tenhle deník, který má akorát tak moji velikost. Pero je trochu těžkopádné, jako tlusté pastelky, se kterými jsem si jako dítě kreslil ve školce, ale stačí to, dokud nenajdu něco příhodnějšího. Červí stopa končila ve vzduchu nad postelí a na prostěradle byla šmouha od červeného jílu – poutník se objevil právě tady.

Když za normálních okolností narazím na konec stopy, zavřu oči a sleduji ji na další svět. Dělal jsem to od chvíle, kdy jsem zachytil toto vlákno, dva týdny po pádu Základny Spáčů, nehonil jsem se a ani mě nenapadlo vést si deník. Proč jsem tedy sebral pero toho mrtvého (ztraceného nebo kdovíco) dítěte a začal znovu psát? Proč bylo najednou tak důležité přerušit štvanici, zastavit se a zamyslet se?

Protože v pokoji byla *další* stopa, která začínala pouze pár metrů od té první. Stopa nepokračovala dolů po schodech, ale ven oknem. Když jsem se vyklonil, uviděl jsem pod oknem dřevěné mřížoví pro popínavé rostliny, po kterém se dalo snadno sešplhat dolů. Podle toho, kudy stopa vedla,

udělal ten poutník právě tohle a potom pokračoval do lesa, kde se stopa ztrácela mezi stromy.

Prošli tudy *dva* spáči. Ten druhý neusnul v náruči prvního, protože pasivní společníci nezanechávají červí stopu. Byli to dva příslušníci kultu, kteří putovali spolu? Pokud ano, proč se rozdělili? Vydali se různými směry, aby zvýšili pravděpodobnost, že neskončí na stejném světě, měli různé úkoly, nebo co?

Začal jsem psát, abych si srovnal myšlenky. Protože teď mám na výběr. Mohu se vracet po stopě mrtvého člena kultu, nebo použít opačnou taktiku: sledovat červí stopu do lesa a pokusit se dostihnout příslušníka kultu, který je možná stále naživu. Ta mrtvola, kterou jsem našel a sledoval její stopu, byla čerstvá a mohla se na tomto světě ocitnout asi před týdnem. Jestli ten druhý poutník dorazil ve stejnou dobu, mohl bych ho dostihnout, když si pospíším. Ale co potom? Pokusit se dostat z něho informace, jistě, ale chybějící společný jazyk není jedinou překážkou při získávání informací. Příslušníci kultu, které Spáči zajali, kousali, plivali a snažili se udeřit do hlavy tak, aby ztratili vědomí a unikli. Mluvit s ním ještě neznamenal, že bude on mluvit se mnou.

Já ale *umím* mluvit s lidmi. Mohl bych předstírat, že se chci připojit ke kultu, a na oplátku se dozvědět, co nabízejí. Bylo by dobré vědět, proč dělají takové hnusné věci – infikují nevinné lidi, vhazují je do multiverza, snaží se narušit realitu. Pokud víme, příslušníci kultu se také nemohou vrátit domů, takže když se vydají na svoji misi, opustí svůj svět i lidi, které znají. Musí pro to být dobrý důvod. Nebo alespoň hrozný důvod, který je pro ně dostatečně závažný.

Když se ale přestanu vracet ve stopách toho příslušníka kultu, vzdám se své nejlepší šance najít jejich domovský

svět. A jestli chytím toho druhého poutníka a on mi vysvětlí celou jejich filozofii, co si s tou informací počnu? Nebudu se moci vrátit po jeho stopě do tohoto bodu, protože se nelze vrátit na svět, který jsem už navštívil. Dveře spánku otevírají průchod jenom jedním směrem, pokud ovšem nemáte spací vůz. Jakou mám šanci, že nějaký seženu?

V podstatě nulovou. Musel bych nějak najít jiného příslušníka kultu, který přišel jinou cestou, a vrátit se po *jeho* stopě, abych měl aspoň nepatrnou naději, že se opět setkám s Anou a ostatními. Najít jinou červí stopu asi není úplně nemožné – vypadá to, že na okolních světech je kult hodně aktivní –, ale hledání by mě zdrželo. Ale. Očekává se ode mě, že budu shromažďovat informace. Nestojí snad sledování živého člena kultu za to riziko, když mi umožní poznat skutečnou podstatu jejich hrozby multiverzu?

Uf. Udělat, co je správné, je někdy to nejhorší.

ANA

Během dlouhé cesty na Základnu Spáčů mě Zax nechal číst ve svém deníku. Tak jsem se dozvěděla, co všechno se stalo od chvíle, kdy jsme se rozdělili (poprvé), a napadlo mě, že bych mohla zapisovat vlastní poznámky. Myslím, že začnu mým vlastním příběhem. Nikdy jsem se nedostala k tomu, abych Zaxovi vypověděla všechno o své dlouhé cestě z tichého města do té zvláštní hodovní síně, kde jsme se po víc než tisíci světech nakonec znovu sešli. Byla jsem zaneprázdněna vyprávěním o kultu... líbáním... a dalšími věcmi. Když to napíšu sem, Zax si to možná jednou přečte. Psaní mi pomůže vyplnit čas mezi světy a dlouhé hodiny čekání v záloze na ženu s tváří plodu lotosu, Trypofilu, až mi znovu zkříží cestu. Navíc jsou tady věci, které je lepší sdělit textem než osobně, zvlášť když by ty věci mohly způsobit, že osoba, na níž vám záleží, by se na vás mohla začít dívat jinak.

Začnu ale šťastnou vzpomínkou, dnem, kdy jsem potkala Zaxe.

Jednoho slunného rána jsem pracovala na svém zadním dvorku a světlo bání mělo ten křišťálový nádech, jaký mívalo v zeměpisné šířce mé nejnivnější sféry. Jsem umělkyně a v té době byly mým vyjadřovacím prostředkem velké kinetické skulptury, které obvykle končily instalované na veřejných prostranstvích vzdálených koutů Hájemství, aby zkrášlovaly periferie. Musím uznat, že jsem byla umělkyně třetího řádu – žádná superhvězda, jejíž jméno znají i ti, kteří nesledují umělecký svět, nebo génius, kterého obdivují nadšenci, ale i tahle úroveň je pořád dost dobrá. Měla jsem slušnou reputaci, pracovala jsem spolehlivě, užívala jsem si

lásky několika vlivných obdivovatelů a občas jsem získala nějaké ocenění od kolegů. Také jsem byla mladá, něco málo přes dvacet, a přestože jsem nebyla zázračným dítětem Hájemství, byla jsem umělkyní, „kterou stojí za to sledovat“, a byla jsem přesvědčena, že ta nejlepší díla mám stále ještě před sebou.

Toho dne, kdy jsem potkala Zaxe, jsem byla ve svém venkovním ateliéru na zadním dvorku a sestavovala jsem vznášející se skulpturu z leštěného kovu a skla. Díly držela pohromadě silová pole a mohly se spojit v naprosto hladkou, zrcadlovou kouli, která se pak rozlétla jako oblak rotujících střepů, které odrážely světlo tak, že působily oslnivým, nadpozemským dojmem. Součástí byly také skryté kamery a některé střepy byly zrcadly a obrazovkami, mohla jsem je tedy nastavit tak, aby „odrážely“ obraz z druhé strany koule, nebo aby promítaly úplně jiné obrazy, což u diváka způsobovalo mírnou dezorientaci. To byl také můj úmysl. Nikdy jsem se nedostala k instalaci skulptury na veřejnosti, takže nevím, jak dobře by to bylo fungovalo ve skutečnosti.

Měla jsem na očích brýle, které zobrazovaly náčrt rozvržení v prostoru, a pohyby prstů jsem ovládala drony velikosti kolibříků, které sestavovaly různé prvky. Byla jsem pohlcená prací, zaujatá komplikovanou skládkou, když tu...

Na trávníku sotva metr ode mě se objevil nějaký muž. Prostě najednou *byl* na předtím prázdném kousku chytré trávy. Takovou materializaci jsem ve skutečném životě nikdy neviděla, přestože to byl celkem běžný zvláštní efekt ve filmech o magii nebo hypotetických technologiích. Ve skutečnosti k tomu ale nemohlo dojít. V Hájemství nebylo žádné zařízení, které by dokázalo... co? Teleportovat někoho?

Zprvu jsem se polekala, ale pak jsem si uvědomila, že ovládám roj dronů s manipulatory silových polí a spoustu poměrně dost ostrých kousků skla a kovu. Už jsem se tolik nebála. A ten příchozí stejně nevypadal nijak nebezpečně. Zaprvé spal. Byl oblečený v hadrech, měl neupravené vousy a dlouhé, rozčuchané vlasy... ale také byl krásný, v řasách se mu leskla rosa a vypadal tak poklidně a blaženě. Pak zamžoural, vytréštil oči a odkulil se ode mě. „Promiň, neublížím ti, já jenom...“ Schoulil se a zamumlal: „K čemu to je, nikdy mi nerozumějí a ona je tak půvabná. Musí si myslet, že jsem nějaký drban a blázen...“

„Já ti rozumím,“ přerušila jsem ho. „Jenom nerozumím tomu, jak ses tady ocitl.“

Dlouze se na mě zadíval – měl nádherné oči, ten druh pohledu, ve kterém se utopíte –, pak se radostně zasmál a vyskočil na nohy. „Ty mluvíš jazykem Hájemství?“

„Umím jazyk Hájemství. To přece každý, ne?“ Jeho výrazy mi ale zněly trochu formálně, jako z nějakého historického filmu.

„Zdaleka ne. Ani zdaleka ne!“ Výskl a zatočil se, až moje drony automaticky ucouvly. „Vrátil jsem se, jsem tady, jsem zase doma, v Hájemství Sfér a Harmonií?“

„V jakémže Hájemství?“ zeptala jsem se zmateně.

Naklonil hlavu ke straně. „Ach. To... není? To není ono?“

„Nikdy jsem o něm neslyšela.“

Sklonil hlavu, svěsil ramena a pak se na mě podíval se zářivým a okouzlujícím úsměvem. „To nevadí. Od chvíle, kdy začalo moje soužení, se tohle nejvíc podobá domovu. Jmenuji se Zax. A jak ty?“

„Já se jmenuji ,jak to, že ses tak kouzelně objevil na mém trávníku, podivíne?“.“

„To je na dlouhé povídání.“ Pak se posadil se zkříženýma nohama do chytré trávy, zadíval se za mě, na blyštivé věže nejvnitřnější sféry, a všechno mi pověděl.

Na konci jsem už seděla naproti němu a dotýkali jsme se koleny. Byla jsem naprosto unešená a on se nedíval za mě, ale *do* mě. Slyšela jsem o devětatřiceti cizích světech, které navštívil před mým, a nepochybovala jsem o jeho slovech. Zčásti proto, že jsem viděla, jak se spící objevil na mém dvorku, a to byl důkaz, který jsem nemohla ignorovat... ale hlavně proto, že z něho vyzařovala upřímnost, naprostá bezelstnost, a protože byl tak zjevně radostí bez sebe, že si může s někým popovídat. Tohle byl nepochybně muž, který bloudil divočinou – různými divočinami – a měl očividnou radost, že se zase s někým sblížil. Uvědomte si, že tohle bylo předtím, než Zax dostal lingvistický virus, takže od chvíle, kdy začal putovat, jsem byla prvním člověkem, s nímž mohl mluvit. Nepochybuji, že hlavně kvůli tomu se do mě zamiloval. Zoufale toužil po sblížení a já jsem mu ho mohla poskytnout.

A sblížili jsme se. Dalo by se říct, že jsem vždycky měla dobrodružného ducha – umělci by měli být otevření novým prožitkům –, ale tohle pro mě znamenalo víc než nový zážitek, víc než to, že se dám dohromady s poutníkem mezi dimenzemi. Něco v něm oslovovalo něco ve mně a naopak. Tak to někdy je. Jestli jste to pocítili, znáte to. Za hodinu po jeho objevení jsme byli ve sprše, o chvíli později v posteli a za další chvíli jsme proklínali naše tragické a nevyhnutelné rozloučení a já jsem nastavovala svoji chemickou tiskárnu na výrobu těch nejsilnějších legálních stimulantů, abychom prodloužili náš společný čas. Klidně to přiznám... trochu jsem se zakoukala.